

Maturizându-mă prin durere

de Anita Worthen (SUA)

Fiul meu, homosexual? Mă simțeam copleșită de vină și durere și eram hotărâtă să-l „pun la punct” cu orice preț.

Când fiul meu de 16 ani, Tony, a început să nu mai vină acasă noaptea, am fost îngrijorată. Nici măcar nu știam numele prietenilor lui. Într-o zi m-am furișat în dormitorul lui ca să aflu ce se petrecea. Am găsit o bucată de hârtie în portmoneul lui și am început să scriu în grabă nume și numere de telefon. Deodată a intrat Tony. „Ce crezi că faci?” a strigat el, cu ochii strălucindu-i.

Fața mi s-a înroșit de jenă, dar vocea mi-a rămas calmă. „Tony, vreau să știi unde ești. Când nu vii acasă, trebuie să știi unde să sun.”

Ne-am certat câteva minute, apoi a lansat bomba. „Ei bine, știi că sunt gay, nu?” Mentea mea a înghețat. Tony a început să umple tăcerea jenantă cu detalii îngrozitoare. Cu trei luni în urmă făcea autostopul spre casă când un consilier de la școală l-a luat cu mașina și l-a sedus. Acum își accepta „noua” identitate și ajunsese să cunoască alți homosexuali. „Și mami”, a încheiat el, „am găsit bărbatul viselor mele. De acum totul va fi bine!”

În zilele următoare am căutat fiecare greșeală pe care am făcut-o vreodată ca mamă. M-am gândit la început, când am fugit la vârsta de 18 ani cu prietenul meu. De fapt nu am reușit să facem căsătoria noastră oficială, și apoi am rămas însărcinată. Când m-am mutat acasă cu părinții mei la puțin timp după aceea, toți au presupus că acum eram divorțată. Am ascuns faptul că de fapt eram o mamă însărcinată necăsătorită. După nașterea lui Tony la spitalul districtului, m-am lăsat purtată înapoi în mulțimea care nu trebuia. Curând experimentam droguri ca marijuana și LSD. Următorii câțiva ani au fost îngrozitor de singuratici.

Mi-am menținut viața socială făcând o înțelegere cu fratele meu mai mic: eu îi dădeam droguri; el avea grijă de Tony când eram plecată la petreceri. Apoi fratele meu a devenit creștin, și s-a transformat într-un radical „ciudat al lui Isus.” Mama mea a fost îngrijorată de moarte din cauza lui, dar viața lui mi-a dat o speranță secretă: dacă el se poate schimba, poate că și eu pot.

Într-o noapte am mers cu fratele meu la un studiu biblic. Surprinzător, am observat ceva diferit la oamenii de acolo. Nu știam exact ce era, dar știam că vroiam acel lucru.

M-am dus acasă și l-am spus lui Dumnezeu că Îl voi urma trei luni. Dacă nu mergea, aveam să mă întorc la vechile mele căi. În următoarele săptămâni am simțit o putere nouă în viața mea, pentru a face alegerile corecte. M-am lăsat de droguri și am evitat muzica de petrecere de la radio, care îmi mintea de serile petrecute la cocktail-uri.

Apoi Tony și cu mine ne-am alăturat unei misiuni de ucenicie – un mediu care oferea multă susținere unei mame singure. M-am rugat în fiecare noapte ca Dumnezeu să fie un soț pentru mine și un tată pentru fiul meu. Alții mă considerau un exemplu perfect de părinte singur.

Dar după câțiva ani de misiune, am început să mă simt complet epuizată. Mergeam la muncă, veneam acasă, stăteam în fața televizorului, și mă târam la biserică în diminețile de duminică.

Apoi Dumnezeu a îngăduit ca niște circumstanțe dificile să intre în viața mea, și am început să mă apropii din nou de Domnul, rugându-mă și citind Biblia. În timp ce ochii mei spirituali s-au deschis din nou, am văzut că relația mea cu fiul meu nu era bună. Ne îndepărtasem. Tony își făcuse o mulțime de prieteni noi pe care nu-i cunoșteam.

Puțin după aceea, am fost devastată de mărturisirea lui Tony despre implicarea lui homosexuală. „Nu înțeleg,” i-am spus în acea zi, „dar te iubesc și vom rezolva.” Nu am avut deloc înțelepciune despre cum să tratez situația. Știam un singur lucru: că voi face orice ca să-l opresc pe acel om să-și mai pună vreodată brațele în jurul fiului meu.

Apoi am venit cu soluția perfectă: îl vom răpi pe Tony! L-am sunat pe unul dintre frații mei, care a aranjat să-l ducă pe Tony cu avionul la casa altui frate în Oregonul central. În ziua următoare, i-am încărcat toate lucrurile într-o mașină și l-am condus la aeroport. Înainte ca Tony să-și dea seama ce se întâmplă, era în drum spre nord.

M-am gândit că toată problema era rezolvată. Tony se afla acum la 1100 de mile depărtare de prietenii lui gay din California – perfect! Fratele meu a promis să aibă grijă de Tony până ce mă voi putea alătura lor.

Am fost imens de ușurată, în special după telefonul fratelui meu de a doua zi. „Tony s-a dus la o biserică,” mi-a adus el la cunoștință. „Totul va fi în ordine.” În ziua următoare, a sunat din nou. „Anita, am vești proaste. Știi biserica aceea la

marturii

care merge Tony? Ei bine, este o biserică gay.” Am simțit că mi se face rău. Situația avea să fie mai greu de rezolvat decât am gândit.

Mi-am dat imediat demisia de la serviciu. Cred că au fost ușurați când în sfârșit am plecat; timp de două săptămâni am plâns încontinuu și am umblat ca prin ceață. Eram copleșită de vină. Poate că nu s-ar fi întâmplat niciodată dacă aș fi fost căsătorită, mă dojeneam singură. Frumosul meu fiu fusese întotdeauna mândria vieții mele; acum mi-era atât de rușine cu el. Eram sigură că nicio altă mamă creștină nu s-a aflat vreodată în situație mea.

Înapoi în Oregon, m-am alăturat fostei mele biserici. M-am dus la consiliere, dar tot ce a putut face consilierul a fost să citeze versetele despre homosexualitate. Avea intenții bune, dar nu aveam nevoie să aud despre bărbați care poșteau unul după celălalt.

După șase luni de agitație, am auzit despre „Dragoste în acțiune”, o misiune Exodus din California, pentru oamenii care părăseau homosexualitatea. O greutate mi s-a luat de pe umeri când am citit mărturiile unor bărbați și femei care fuseseră eliberați. În cele din urmă am avut speranță – atât pentru mine, cât și pentru fiul meu.

Viața a revenit în mintea mea epuizată. Acum vroiam să ajut pe toată lumea, vroiam mai ales să ajung la alte mame în situația mea. Domnul m-a condus la un consilier creștin local care a fost de acord să-mi ofere îndrumare spirituală în misiune. Curând am înființat un grup de sprijin pentru părinți.

Lucrurile s-au îmbunătățit mult în ceea ce mă privea. Putem spune cu sinceritate: „Din cauza a ceea ce i s-a întâmplat fiului meu, sunt o persoană mai bună.” Umblarea mea cu Domnul era mult mai puternică. Șovăirea nu mai mergea; trebuia să mă agăț de El.

Cam în acea vreme am înfruntat câteva întrebări dificile: Dacă Tony va fi încă gay peste zece ani, eu unde voi fi? Îmi voi baza întreaga viață pe așteptarea zilei când el se va schimba? Nu, trebuia să merg înainte. Aveam o viață în afara lui Tony; viața mea era centrată în Hristos.

În 1983 m-am mutat în sudul Californiei ca să o ajut pe mama mea să se acomodeze cu pensionarea. Apoi am ajuns să îl cunosc pe Frank Worthen, fondatorul „Dragostei în acțiune”. Prietenia noastră s-a adâncit repede și în cele din urmă ne-am căsătorit în noiembrie 1984.

De atunci Dumnezeu a continuat să facă lucruri palpitante în viața mea. După ce am lucrat la biroul „Dragostei în acțiune” timp de șase ani, Dumnezeu ne-a îndrumat pe Frank și pe mine să ne mutăm la Manila. În ianuarie 1991, am început „Bagong Pag Asa” (Noua Speranță), o misiune pentru homosexualii din Filipine. După trei ani ne-am întors

în regiunea San Francisco și am început Misiunea „Noua Speranță” („Dragoste în acțiune” re-localizată în Memphis, Tenn.).

„Ce s-a întâmplat cu Tony?”, mă întrebă mulți părinți. Fiul meu este încă în stilul de viață homosexual. Și înfruntă consecințele infecției cu HIV. Cu toate acestea avem o relație bună și cred că într-o zi Tony va vedea goliciunea stilului său de viață și se va întoarce la Dumnezeu. Știu de asemenea că eu nu pot face ca aceasta să se întâmple, așa că îl las în grija Unuia care îl iubește chiar mai mult decât îl iubesc eu.

Bineînțeles, fiul meu și Frank se înțeleg foarte bine unul pe celălalt. (Frank a trăit o viață exclusiv homosexuală timp de 25 de ani înainte de a părăsi acel comportament în 1973.) Și Tony mă tachinează: „Mami, dacă nu aș fi fost eu, nu ai fi căsătorită!”

Experiențele din viața mea au fost uneori foarte dureroase, dar m-au făcut să mă maturizez și mi-au dat o sensibilitate deosebită pentru alți oameni care suferă. Numai Domnul poate să ia asemenea experiențe adânci și să le transforme în binecuvântări. Îi mulțumesc în fiecare zi pentru ceea ce a făcut.